

Το «Σύμβολο της Πίστεως» - Μια συνοπτική παρουσίαση και σχολιασμός της χριστιανικής κοσμοθεωρίας

Είναι γνωστό ότι σήμερα κάποιος γίνεται χριστιανός μόνο με τον προσηλυτισμό. Οι περιπτώσεις να επιλεγεί συνειδητά η θρησκεία αυτή από κάποιον, είναι ελάχιστη και φυσικά αν συμβεί, θα γίνει σε αντικατάσταση μιας άλλης παρόμοιας συνήθως θεϊστικής πίστης. Ο κάθε ένας ανάλογα με την χώρα που γεννιέται και την σχέση του κοινωνικού περίγυρου του, ακολουθεί και την αντίστοιχη θρησκεία.

Στην Ελλάδα όλοι σχεδόν, από μικροί βαπτιστήκαμε χωρίς να ερωτηθούμε. Μας πήγαιναν στην εκκλησία και μας υποχρέωναν να φιλάμε το χέρι του παπά· κάποιοι πήγαν και σε κατηχητικά επίσης μικροί, χωρίς να υπάρχει κάποια κριτική ή λογική και φυσικά όλοι διδαχθήκαμε θρησκευτική κατήχηση στα σχολεία σαν κάτι δεδομένο και το μόνο αληθές. Έτσι σταδιακά, εξ απαλών ονύχων, μυηθήκαμε στην θρησκεία και αποφασίσαμε ότι την πιστεύουμε. Αυτή την δεδομένη κατάσταση λίγοι έχουν καταφέρει να ανατρέψουν και σε σαφώς μεγαλύτερη ηλικία με προσωπική απόφαση και πολύ έρευνα.

Είναι προφανές λοιπόν ότι πρώτα έρχεται ο προσηλυτισμός, ακολουθεί η πίστη σε κάτι για το οποίο δεν υπάρχει αντίρρηση, αφού δομείται στην βρεφική ηλικία που δεν υπάρχει λογική τοποθέτηση, και αφού κάποιος δεχθεί ότι πιστεύει, μεγαλώνοντας, κάθε πιθανό βίωμα που έχει μεταφράζεται μέσα από την λογική αυτή και έτσι ο πιστός νομίζει ότι επιβεβαιώνεται η πίστη του. Σε όλη αυτή την διαδικασία, ο νους, η λογική, έχει σταδιακά χάσει την ικανότητα επέμβασης με

αποτέλεσμα να υπάρχει ένας διχασμός της προσωπικότητας, αφού η νόηση δεν παύει να δουλεύει σε άλλα θέματα ακόμα και παρόμοιας υφής ή σχετικών αποτελεσμάτων.

Αν ρωτήσετε κάποιον χριστιανό να σας δώσει με λίγα λόγια τι ακριβώς πιστεύει, θα διαπιστώσετε ότι εκτός από λίγους διαβασμένους, οι περισσότεροι δεν μπορούν να στοιχειοθετήσουν τα βασικά πιστεύω τους. Θα πουν κάτι απλό όπως την ιστορία της έλευσης του Χριστού, τα θαύματα, και την Ανάσταση που έγινε για να μας σώσει, δεν μπορούν όμως να συνοψίσουν την χριστιανική θρησκεία σε κάτι που μπορεί να αποτυπωθεί συνολικά απλά και καθαρά. Τούτο συμβαίνει γιατί η Εκκλησία έχει πολλά πρόσωπα που αφήνει ανοικτά όλα τα ενδεχόμενα και τις θεωρήσεις για το οτιδήποτε, γιατί τα βασικά της πιστεύω, δεν τα λέει πολύ καθαρά, τα κρύβει και τα εμφανίζει έμμεσα σαν απλές πληροφορίες που θα έπρεπε κάποιος να γνωρίζει ήδη, από την άλλη δεν υπάρχει κάποιο σχετικό εγχειρίδιο ακριβώς για αυτόν τον λόγο. Σε αυτό έχει βοηθήσει και η απαράδεκτη θρησκευτική κατήχησή μας όπως αναφέρθηκε. Αν τελικά κάποιος στριμωχτεί θα σας πει το «Σύμβολο της Πίστεως», θεωρώντας αυτό το πιο συνοπτικό κείμενο που περιέχει όλη την χριστιανική πίστη.

Για τον λόγο αυτό θα κάνουμε μια ανάλυση στο «Σύμβολο της Πίστεως» με κριτήριο την λογική και ορθολογική προσέγγιση που είναι σε πλήρη αντίθεση με την προσέγγιση της πίστης. Παρ' όλα αυτά θα συνιστούσα να δείτε μια σχετική χριστιανική ανάλυσή του, όπως για παράδειγμα αυτή που βρήκα πρώτη στο ψάξιμο στο διαδίκτυο, από την σελίδα της «Ι.Μ.» Σύρου, γραμμένη από τον θεολόγο καθηγητή Μιχαήλ Χούλη που περιλαμβάνει και την ιστορία του, με την οποία δεν θα ασχοληθώ. Αφού το διαβάσετε, ελάτε να δούμε πως ένας μη χριστιανός μπορεί να δει και να σχολιάσει το κείμενο αυτό που υποτίθεται ότι συμπυκνώνει όλη την χριστιανική ή την ορθόδοξη χριστιανική πίστη με βάση την επιστήμη και την λογική .

1. «Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητήν ούρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων»

Η χριστιανική ανάλυση δίνοντας ευρύτερη σημασία στον όρο πίστη αναφέρει για το 1ο αυτό άρθρο:

Η πρώτη λέξη του Συμβόλου, δηλαδή το «Πιστεύω», δηλώνει όχι θεωρητική θρησκευτική πίστη αλλά πραγματική σχέση και εμπιστοσύνη προς τον Θεό. Ξεκίνησε όταν Εκείνος αποκαλύφθηκε επί Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ, Μωϋσή,

προφητών κ.λπ. στην ανθρωπότητα, και πιάνοντας από το χέρι τον λαό του, βάδισαν μαζί. [...] Ο Άνθρωπος καθ' οδόν εμπιστεύτηκε τον Θεό όπως ο γιος τον πατέρα του [...] χωρίς ορθολογισμούς και αμφισβητήσεις, που θέτουν όρια, ψυχρότητα και απόσταση. «Πιστεύω», σημαίνει ακόμη ότι προεκτείνω τη λογική μέσω της πίστεως, χωρίς να καταργώ την λογική μου, όπως ακριβώς δεν καταργώ την όραση, αλλά την αυξάνω όταν παρατηρώ μέσα στο μικροσκόπιο ή το τηλεσκόπιο. Επιπλέον, λέγοντας ότι πιστεύω στον Θεό δεν σημαίνει ότι δέχομαι τυφλά αλήθειες χωρίς νόημα, αλλά ότι δεν εξηγείται διαφορετικά ο κόσμος και η ιστορία, αν δεν υπάρχει Θεός που μεριμνά για τα πάντα...

Η πίστη σε έναν θεό προϋποθέτει ορισμό και κάποιου είδους γνώση του όντος αυτού. Οι χριστιανοί λένε, όπως είδαμε, ότι αναφέρονται στον βιβλικό Ιεχωβά (που αφοπλιστικά, μας τον ονομάζουν με το επίθετό του ή την ιδιότητά του, για να μην νομίσουμε ότι οι άλλοι θεοί είναι αληθείς ενώ αυτός είναι), που η ιστορική του ή φανταστική του δράση, αναφέρεται εν εκτάσει στην μυθολογία των τότε νομάδων Εβραίων της Εποχής του Χαλκού. Υποτίθεται ότι ο Μωυσής (την εποχή εκείνη) τον είδε και μίλησε μόνος μαζί του (με την πλάτη), και μετά έκαναν σαν λαός συμβόλαιο με τον Θεό, οι μεν θα κόψουν την ακροβυστία τους, ο δε Ιεχωβάς τους υπόσχεται την Γη της Επαγγελίας, αφού εξολοθρεύσει όλους τους γηγενείς για να θριαμβεύσει ο εκλεκτός του λαός, πράγμα που υποτίθεται ότι και έγινε. Δεν θα αναφερθώ εδώ σε τραγικές ηθικές που προβάλλονται στην μυθολογία αυτή, με ενέργειες και πράξεις πολλές μάλιστα με εντολή του ίδιου του Ιεχωβά για προαγωγές, φόνους, γενοκτονίες, και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κάποιος· είναι θέματα που έχουμε αναλύσει σε αυτόν τον ιστότοπο κατ' εξακολούθηση.

Για κάποιον μη Εβραίο, όλα αυτά είναι μυθολογία πολύ κατώτερη από τις αντίστοιχες μυθολογίες των λαών της περιοχής και τίποτα άλλο. Είναι σαν να λέμε σε σχέση με τα προαναφερθέντα, ότι ο Ηρακλής μίλησε με την θεά Αθηνά και του έδωσε κανόνες συμπεριφοράς για τους Έλληνες, ή τους υποσχέθηκε ότι κάποτε οι απόγονοί τους θα καταλάβουν την Τροία.

Δυστυχώς, οι χριστιανοί πήραν τον μύθο από το βιβλίο αυτό στα σοβαρά και το βιβλίο το θεώρησαν ιερό. Ακόμα πιο δυστυχώς όμως, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην προσπάθεια ομογενοποίησής της, βρήκε τον μονοθεϊσμό του Χριστιανισμού σαν καλή δικαιολογία, ώστε η αναφορά σε έναν θεό στον ουρανό, να αντιστοιχεί εύκολα σε έναν μονάρχη -αυτοκράτορα στην Γη- και επιβλήθηκε έτσι μέσω του φασιστικού υποχρεωτικού νηπιοβαπτισμού και του υποχρεωτικού εκχριστιανισμού

από τον Ιουστινιανό τον 6ο αιώνα, σαν καθολικά θεόπνευστο, σαν ιερό βιβλίο για όλους, και οι δοξασίες του σαν η μοναδική αλήθεια.

Έπρεπε να έρθει η Αναγέννηση και ο Διαφωτισμός στην Δύση, να αναπτυχθεί η Επιστήμη, να κατανοηθούν τα ανθρώπινα δικαιώματα, να υπάρχει ελευθερία έκφρασης και λόγου για να διευρυνθεί ο νους και να κατανοήσουμε ότι τα αναφερόμενα σαν θέσφατα στο βιβλίο αυτό, ούτε θέσφατα είναι ούτε πραγματικά ούτε μπορούν να έχουν αλήθειες.

Φυσικά οι χριστιανοί εσχάτως και μόνον (επί αιώνες άλλα έλεγαν) μετά τις καταιγιστικές επιστημονικές πληροφορίες, λένε ότι μπορεί σε θέματα κοσμολογίας και επιστήμης να μην ήταν τόσο ακριβής η Αγία Γραφή, αλλά σαν θεολογία συνεχίζει να είναι θέσφατο (δημιουργώντας γέλωτα φυσικά), ενώ ταυτόχρονα φανερά και υπόγεια, βάλλουν και κατά της Επιστήμης λέγοντας ότι κάνει λάθος, αφήνοντας να αναρωτηθούμε πόσες «κωλοτούμπες» μπορεί να κάνει ολόκληρη Εκκλησία, υποχωρώντας κάθε φορά μόνο στο συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά και επανερχόμενη στα ίδια, σαν να μην συνέβη και τίποτα, ώστε και τους φανατικούς πιστούς να καθησυχάζει στην πλάνη τους, αλλά και να λέει ταυτόχρονα ότι δεν διαφωνεί με την Επιστήμη και την αποδέχεται για τους πιο προχωρημένους.

Στην συνέχεια, το κείμενο μάς λέει ότι ο Ιεχωβάς αυτός είναι παντοδύναμος και είναι ταυτόχρονα ο κατασκευαστής του κόσμου που βλέπουμε, όσο και αυτού που δεν βλέπουμε, όπως άγγελοι, διάβολοι κ.λπ. Φυσικά, όλα αυτά στηρίζονται μόνο και μόνο στο μυθολογικό βιβλίο για το οποίο μιλήσαμε ήδη, την Αγία Γραφή.

Η αλήθεια είναι ότι η Επιστήμη ακόμα δεν έχει βγάλει ασφαλές συμπέρασμα αν το σύμπαν έχει αρχή ή όχι, αλλά ακόμα και να έχει, δεν μπορεί φυσικά να βρει τον κατασκευαστή, ούτε φυσικά αν ο κατασκευαστής είναι νοήμων ων ή όχι, αφού μετά έρχεται το λογικό ερώτημα αυτόν τον κατασκευαστή, ποιος ακριβώς τον κατασκεύασε, όπως και την ύπαρξη ενός άλλου ευρύτερου σύμπαντος που περιλαμβάνει αυτόν τον κατασκευαστή και ό,τι άλλο έχει ο κόσμος του.

Φυσικά, είτε υπάρχει είτε όχι κατασκευαστής, αυτός αποκλείεται να είναι ο Ιεχωβάς που μίλησε με την πλάτη στον Μωυσή, ή είχε εκλεκτό λαό, ή σταμάτησε τον «Ήλιο» για να κερδίσει ο εκλεκτός του λαός, ή κατασκεύασε τον άνθρωπο σαν κάτι ξεχωριστό και ιδιαίτερο από τα ζώα. Γιατί αν δώσουμε βάση σε μια ευφάνταστη αντιεπιστημονική μυθολογία, γιατί να μην δώσουμε και στις άλλες

των άλλων λαών ή θρησκειών, που λένε παρόμοια, αλλά αναφέρονται σε άλλους θεούς με άλλη διαφορετική «ιστορική» δράση και άλλο μήνυμα; Ποιό κριτήριο είναι αυτό της αληθείας μιας μυθολογίας; Ποιά θρησκεία ή σχέση είναι σωστή, αφού η διασπορά τους είναι αποτέλεσμα ιστορικών συνθηκών, ενώ κάθε μία από αυτές ισχυρίζεται ότι κατέχει την απόλυτη αλήθεια; Μην ξεχνάμε ότι εκεί που γεννιέται κάποιος προσηλυτίζεται αυτόματα στην θρησκεία του περιβάλλοντός του.

Τώρα, η ορολογία «Παντοκράτορας» που αναφέρεται στην παντοδυναμία του Θεού, είναι εξ' ορισμού αντίθετη, λογικά, με την έννοια «Παντογνώστης», που επίσης χρησιμοποιούν οι χριστιανοί, λέγοντας ότι ο θεός τους γνωρίζει τα πάντα και μπορεί ή υποτίθεται ό,τι έχει κάνει, προφητείες. Αν είναι παντογνώστης, τότε δεν μπορεί αξιωματικά να έχει την δύναμη να αλλάξει τίποτα από αυτά που προ γνωρίζει. Αν είναι παντοδύναμος, τότε κάνει συνέχεια διορθωτικές κινήσεις για να του βγει το «θεϊκό σχέδιο» που θα δούμε πάρα κάτω, που σημαίνει ότι δεν είναι παντογνώστης.

Η έννοια παντογνώστης έχει και άλλες συνέπειες όπως ο απόλυτος ντετερμινισμός. Το τι θα συμβεί κάθε στιγμή, είναι γνωστό σε κάποιον (στον παντογνώστη), άρα η ελεύθερη βούληση που τόσο περίτρανα διαλαλούν σε κάθε ευκαιρία οι χριστιανοί πάει περίπατο, ό,τι είναι να συμβεί θα συμβεί γιατί είναι αξιωματικά γνωστό.

Φυσικά, υπάρχει και η θεώρηση του πως και γιατί ο Ιεχωβάς αυτός, αφήνει να εξελίσσεται το κακό στον κόσμο. Αν δεν μπορεί να εκριζώσει το κακό δεν είναι παντοδύναμος, αν μπορεί αλλά δεν το θέλει, τότε δεν είναι «πανάγαθος», μια άλλη γνωστή ιδιότητα που του αποδίδεται. Βλέπετε, ότι η παντοδυναμία σαν έκφραση έχει πολλά συμπαρομαρτούντα, που ευσχήμως οι χριστιανοί λησμονούν, ή δεν τα λαμβάνουν υπόψη, ή αναπτύσσουν φοβερές σοφιστείες διαστρέβλωσης της λογικής για να δικαιολογήσουν.

Στην πραγματικότητα, στην ίδια την Αγία Γραφή, ο Ιεχωβάς κάνει συχνότατα διορθωτικές κινήσεις και επεμβαίνει στις ζωές των αγαπημένων του, άρα η πλάστιγγα δείχνει ότι αν όντως υπάρχει, μάλλον δεν ξέρει τίποτα από τα μελλούμενα, ούτε είναι πανάγαθος· όσο για τις προφητείες θα αναφερθούμε πάρα κάτω.

Δεν αναφέρεται εδώ φυσικά ο όρος «Πανάγαθος», μολονότι είναι καραμέλα στα

στόμα των χριστιανών· η πραγματικότητα βέβαια είναι τραγική σε σχέση με την υποτιθέμενη αυτή καλοσύνη. Το κακό κυριαρχεί, όχι μόνο στον άνθρωπο, που υποτίθεται είναι στην επήρεια του Διαβόλου, αλλά η ίδια η φύση και το σύμπαν, που κάθε άλλο παρά αγαθότητα και καλοσύνη πρεσβεύει όπως έδειξε η Βιολογία και η Αστρονομία. Φυσικά, η απάντηση των χριστιανών σε αυτό, είναι είτε ότι αφήνει το κακό για να μας δοκιμάζει, ή να μας νουθετεί, ή τέλος λένε το αφοπλιστικό «άγνωσται αι βουλαί του Θεού» -για το σύμπαν φυσικά κουβέντα. Στο μυαλό τους είναι τέλειο γιατί τα πάντα εν σοφία εποίησε!

2. «Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γενηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γενηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο»

Ο Ιεχωβάς έχει έναν γιο που είναι ένας κύριος (τίνος;) και μοναδικό παιδί του, που τον γέννησε με αδιευκρίνιστες διαδικασίες πριν από τους αιώνες. Φυσικά, για να γεννηθεί ένα παιδί, ένας γιος ας πούμε, προϋποτίθεται κάποια διαδικασία, ειδικά τίνος έχει αυτή η σχέση; Το μόνο που διευκρινίζεται, είναι ότι γεννήθηκε και δεν δημιουργήθηκε, άπαξ, αλλά αυτό δεν δείχνει να απασχολεί τον πιστό. Του αρκεί ότι υπάρχει η σχέση πατέρα-γιου, για είναι ήσυχος ότι οι δύο αυτοί θεοί ή όψεις, δεν θα μαλώσουν μεταξύ τους, ότι έχουν μια συνάφεια που θα εξειδικευθεί πάρα κάτω. Ο Χριστός λοιπόν είναι φως που γεννήθηκε από τον πατέρα του που είναι επίσης φως, αλλά και αληθινός. Μάλιστα δεν φθάνει που λέει ότι είναι φως όπως και ο μπαμπάς του, αλλά και από την ίδια ουσία, δηλαδή πάλι φως, δηλαδή πλεονασμός. Είναι αληθινός και πάλι αληθινός για να μην ξεχνιόμαστε. Ακολουθεί άλλος ένας πλεονασμός και επαναλαμβάνει ότι από τον Ιεχωβά έγιναν τα πάντα αν δεν το εμπεδώσαμε στο 1ο άρθρο.

Αν αναρωτιέστε πως τεκμηριώνονται το φως και φαντάζεστε στην Αγία Γραφή, κάνετε λάθος. Το μόνο γνωστό που είπε ο Ιησούς, αν δεχθούμε ως αυθεντικούς τους λόγους του, είναι ότι είναι γιος του Ιεχωβά καθώς και μια φωνή που ακούστηκε από τον ουρανό που μιλάει για τον γιο τον μονογενή. Βέβαια, φέρεται να έλεγε επίσης ο Χριστός, ότι όλοι οι ακουόμενοί του ή όλοι οι Εβραίοι, ή όλοι οι άνθρωποι (όπως θέλετε το παίρνετε) είναι επίσης παιδιά του Ιεχωβά, αλλά μάλλον για έναν χριστιανό δεν έχει και πολύ σημασία, ίσως ήταν καθαρά θέμα αίματος (αίμα στο φως;) και μόνον. Το θέμα είναι ότι όλα τα υπόλοιπα, είναι συμπερασματική διανοητική κατασκευή αυτών που τον 4ο αι. συνέταξαν το κείμενο αυτό. Δηλαδή τα περί φωτός και της περίεργης και ιδιότυπης αυτής

πατρότητας, εκτός αν πάρουμε στην κυριολεξία το μάλλον αλληγορικό, «εγώ είμαι το φως του κόσμου», που φέρεται να είπε ο Χριστός.

Τώρα, πως η ουσία του Ιεχωβά θεού είναι φως, και αυτό το φως, επεμβαίνει υπέρ του «εκλεκτού λαού» με διάφορους τρόπους, είναι ένα ενδιαφέρον θέμα για το οποίο θα είχε σημασία να γινόταν πιο κατανοητό, όπως επίσης τι μπορεί να γεννηθεί μόνο μια φορά από φως και να είναι πάλι φως. Προσωπικά νομίζω ότι το θέμα του «Κυρίου» που τονίζεται (θα το δούμε και παρακάτω), εννοεί ότι το φως αυτό είναι νοήμον, διότι τι άλλο θα μπορούσε να ήταν «κύριο»; Τώρα η νέα συνεπαγωγή φως-που έχει γιο-που είναι κύριο (έχει νόηση;)-που έχει θελήσεις προτιμήσεις εκλεκτό λαό κ.λπ., δημιουργεί εκ προοιμίου νοητική σύγχυση. Για να λύσουν το πρόβλημα αυτό οι χριστιανοί, λένε το αφοπλιστικό «Ο Θεός είναι άρρητος», αλλά τελικά έχουν πει και τόσο πολλά οι ίδιοι οι χριστιανοί για αυτόν, που τελικά το «άρρητο» είναι κενό σημασίας. Είναι απλά μια απαγόρευση σε όλους τους υπόλοιπους να τον προσεγγίσουν με την ανθρώπινη λογική. Πώς ο Θεός είναι άρρητος, όταν του έχουν αποδοθεί ένας σωρός ιδιότητες ήδη; Αυτό είναι και το γνωστό παιχνίδι, αφού έχουν ειπωθεί τόσα πολλά από θεολόγους και απολογητές για τις ιδιότητές του και τις προτιμήσεις του, καταλήγει στο τελικό «άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου» και έτσι απεμπλέκονται από κάθε δυσκολία ανάγκης να δοθεί λογική εξήγηση σε παράλογες προτάσεις.

Κάτι που αντιβαίνει στο «ομοούσιον», είναι η φερόμενη αναφορά του Χριστού στην αποτυχημένη προφητεία που έκανε για την επιστροφή του (μέσα στην ίδια γενιά), ότι την ακριβή μέρα και ώρα της Κρίσεως την γνωρίζει ο πατέρας μόνον, όχι ο γιος (το Πνεύμα, που θα δούμε παρακάτω, πού είναι;), ούτε οι άγγελοι, σε κανέναν δεν είναι γνωστό, φέρεται ότι είπε. Φυσικά, οι χριστιανοί λένε και εδώ διάφορες σοφιστείες (ερμηνεύοντας αντίθετα ακόμα και τα λόγια του θεού τους) για να δικαιολογηθούν, που είναι ανάξιες σχολίων, τόσο για το θέμα της αποτυχημένης προφητείας που λένε ότι μιλούσε για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, όσο και για την μη γνώση της μέρας της Κρίσης ως συνειδητό ψέμα του Ιησού (ναι, καλά το διαβάσατε), γιατί λένε δεν μπορούσε να το πει, γιατί θα έκανε κακό στους ανθρώπους να το γνωρίζουν.

3. «Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα»

Εδώ μπαίνουμε στην Καινή Διαθήκη, την συνέχεια της Παλαιάς. Φυσικά και το 2ο άρθρο δεν είναι της Παλαιάς, αλλά είναι το ενδιάμεσο στάδιο που δεν αναφέρεται

στην Παλαιά Διαθήκη, τεκμαίρεται και ερμηνεύεται, όπως είδαμε από την Καινή αλλά και κάποιες υπόνοιες της Παλαιάς που βρίσκονται στην φαντασία των χριστιανών.

Εδώ μας λέει ότι το προαναφερθέν φως κατέβηκε από το διάστημα ή τους ουρανούς (και τους 7;), και το Πνεύμα το Άγιο (είναι αυτό που θα μας μιλήσει αργότερα), γονιμοποίησε την Μαρία την «παρθένα» και έτσι ο γιος του Ιεχωβά, ενώ ήταν από φως ή ότι άλλο φαντάζονται οι χριστιανοί, με την απαραίτητη βοήθεια του Πνεύματος, έγινε και αυτός άνθρωπος. Το θέμα είναι ότι δεν έγινε άνθρωπος τυχαία, αλλά έγινε άνθρωπος για να σώσει όπως λέει, όλους εμάς τους ανθρώπους από την αμαρτία (θα προσεγγίσουμε αργότερα αυτή την αμαρτία· ένας λογικός βέβαια θα ρωτήσει: Γιατί, του το ζητήσαμε;).

Αυτό το «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους», είναι αυτό που δείχνει τον διεθνισμό της Εκκλησίας. Δυστυχώς πολύ Νεοέλληνες Ρωμιοί μιλούν για τον εθνικό ρόλο που έπαιξε η Εκκλησία για την Ελλάδα. Επίσης φαντάζονται ότι οι Έλληνες είναι ο νέος «περιούσιος λαός» και άλλα τέτοια φαιδρά, που η κάθε Εκκλησία αφήνει τον αντίστοιχο λαό κάθε χώρας να φαντάζεται (κάτι τέτοιο είναι γνωστό και για τους χριστιανούς άλλων κρατών, κυρίως των ΗΠΑ) για να δουλεύει πιο άνετα. Το ότι η Εκκλησία δεν έχει κανέναν εθνικό προσανατολισμό και είναι ένας απόλυτα διεθνιστικός παράγοντας, φαίνεται και από τα κηρύγματα του Παύλου, αλλά για μας τους Έλληνες θα έπρεπε να είναι ξεκάθαρο από την δράση της Εκκλησίας τον 10-15ο αιώνα, που προτίμησε να καταστρέψει το κράτος που την δημιούργησε και την ανέδειξε (Το Βυζάντιο για τους δικούς του λόγους), ώστε η ίδια να μείνει απείραχτη και τελικά να βγει ενισχυμένη.

4. «Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα»

Εδώ έχουμε συνέχεια των πληροφοριών που δίνει η Καινή Διαθήκη για την δράση του Ιησού, του γιου του Ιεχωβά, που σταυρώθηκε, πάλι υπέρ ημών όπως ξανα-ισχυρίζεται, ταλαιπωρήθηκε και ετάφη.

Δηλαδή, επαναλαμβάνει τοποθετώντας επιπλέον χρονικά αυτό που αναφέρεται στο 3ο άρθρο, γιατί είναι προφανές ότι είναι ακατανόητο πως ένα ιστορικό (αν είναι ιστορικό) συμβάν έγινε με συγκεκριμένο κίνητρο υπέρ όλων ημών, όπως θέλει να δείξει τόσο έντονα το κείμενο αυτό και αν πρέπει οι άνθρωποι να το αποστηθίσουν ακριβώς, γιατί το κίνητρο αυτό είναι θολό ή ακατανόητο όπως και το αποτέλεσμα.

5. «Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς»

Εδώ έχουμε αυτό που οι χριστιανοί θεωρούν το απόλυτο θαύμα, την θρυλούμενη ἤδη ἀνάσταση του γιου του Ιεχωβά, σε τρεις υποτίθεται μέρες (για ξαναμετρήστε τις ώρες οι χριστιανοί· 3 μέρες δεν βγαίνουν εύκολα όποιο Ευαγγέλιο και να διαβάσετε), κάτι που οι γραφές, όπως ισχυρίζονται, το έχουν ἤδη γράψει. Φυσικά, για κάποιον που μελετάει τις γραφές, από ιστορικής ή επιστημονικής πλευράς, θα διαπιστώσει ότι αν και το γεγονός αυτό θα ήταν εντυπωσιακό ειδικά για την εποχή και έναν λαό που λάτρευε τα θαύματα, δεν αναφέρεται πουθενά αλλού, ούτε από Εβραίους ούτε από Εθνικούς ιστορικούς της εποχής, παρά μόνο στα γνωστά Ευαγγέλια.

Επίσης ακόμα και στα Ευαγγέλια, αν και σε αυτήν στηρίζεται όλη η λογική του Χριστιανισμού και ειδικά του ορθόδοξου, δεν την είδε στην πραγματικότητα κανείς. Απλά ένας ἄγγελος ενημέρωσε κάποιες γυναίκες για την Ανάσταση, τον δε «αναστημένο» πλέον Ιησού, τον είδαν έκτοτε ελάχιστοι. Τώρα, το τι ἔγραψαν οι γραφές και οι προφήτες θα το δούμε στην συνέχεια.

Ναι αγαπητοί μου, η ιστορική έρευνα απέδειξε ότι το κοσμοϊστορικότερο γεγονός που έγινε στον πλανήτη μας όπως πιστεύουν οι χριστιανοί, δεν έπεσε στην προσοχή κανενός ἄλλου Εθνικού ή Εβραίου, εκτός από αυτούς που εμφανίστηκαν αρκετά αργότερα ως πιστοί του (μια νέα δηλαδή εβραϊκή αίρεση) και δεν καταγράφεται παρά μόνο σε εκκλησιαστικά κείμενα.

6. «Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς»

Εδώ έχουμε επιστημονική φαντασία. Το φως-πνεύμα, αλλά και ἄνθρωπος και παιδί του Ιεχωβά, πέταξε στους ουρανοὺς και ξανάγινε προφανώς πνεύμα ή φως και κάθισε δεξιά από το ἄλλο φως από το οποίο γεννήθηκε, αλλά δεν ποιήθηκε. Το ενδιαφέρον είναι αυτό το «καθεζόμενον» πως θέλει το κείμενο να το φανταστούμε. Το φως δεν κάθεται, ούτε το πνεύμα κάθεται· κάθονται οι ἄνθρωποι. Αυτό το «καθεζόμενον» λοιπόν, παραπέμπει σε οπωσδήποτε ανθρωπόμορφη οντότητα και η έννοια φως πλέον είναι περιοριστική ή συμβολική και τελικά καταφέρνει να κάνει το κείμενο όλο και πιο θολό και συσκοτισμένο στην λογική. Φυσικά, εδώ έχουμε ἄλλο ένα θαυμαστό, που το είδαν ελάχιστοι και για αυτό μάθαμε επίσης αργότερα πάλι από τα γνωστά κείμενα.

7. «Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔστι τέλος»

Εδώ έχουμε την υπόσχεση, που φέρεται ότι έδωσε ο Χριστός στους μαθητές του και αναφέρεται με έντονες απειλές και στην Αποκάλυψη, ότι θα έρθει «μετά δόξης» προφανώς παραδεχόμενο την αντίθεση με τον άγνωστο τρόπο που ήδη υποτίθεται εμφανίστηκε, τον επίσης ατιμωτικό θάνατο στον σταυρό, όπως και τον άγνωστο τρόπο που έκατσε δίπλα στον πατέρα του στους ουρανούς.

Αλλά τώρα θα έρθει σαν βασιλιάς και θα κρίνει ζωντανούς και νεκρούς, απειλώντας ευθέως την ανθρωπότητα που δεν υποκύπτει στην λογική του, ότι θα της κατσεικωθεί για πάντα. Άρα, δεν πρέπει να εφησυχάζει κανείς και να μην αγνοήσει την κρίση του, γιατί ακόμα και αν πεθάνει δεν την γλιτώνει. Θα είναι πλέον ο αιώνιος μονάρχης του σύμπαντος και των ανθρώπων, που θα τους διαχωρίσει χωρίς να αναφέρει ξεκάθαρα τα κριτήρια διαχωρισμού, μολονότι υπονοούνται («όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου», φέρεται να ξεστόμισε, όπως έκτοτε και άλλοι άρχοντες ή μονάρχες), δηλαδή, η θρυλούμενη ισότητα των ανθρώπων θα γίνει μόνιμη ανισότητα και όσοι δεν υποταχθούν, θα βρίσκονται σε αιώνια τιμωρία από τον «φιλεύσπλαχνο», κατά τα άλλα, Θεό.

Ενδιαφέρον έχει και η θέση που παίρνει η Εκκλησία στο πως φαντάζεται αυτή την κρίση. Ενώ αξιωματικά θεωρούν ότι κανείς δεν σώνεται αν δεν πιστέψει, βαπτιστεί και μετέχει των αχράντων μυστηρίων της Εκκλησίας, αρχίζουν συχνά πυκνά οι εκπτώσεις. Σε περίπτωση των αβάπτιστων παιδιών ή μη, ή όλων των αλλόθρησκων που δεν είχαν την δυνατότητα να φωτιστούν από τα υπέροχα μηνύματα της θρησκείας αυτής, κάποιοι λένε (φυσικά ερμηνεύοντας τι;), ότι θα κρίνει τον εν γένει βίο τους, πόσο ήταν καλός ή κακός. Αυτό φυσικά οδηγεί στην απλή σκέψη, ότι δεν έχει τελικά νόημα ύπαρξης η Εκκλησία. Για τον λόγο αυτό και αυτά αναφέρονται μόνο περιφερειακά και όχι για το ποίμνιο, αλλά για να φανεί ότι δεν είναι τόσο αποκλειστική και σκοταδιστική θρησκεία, ότι αποδέχεται ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι με άλλες θεωρήσεις, αλλά κάπου αλλού, κάπου μακριά κάπου που δεν μας ενδιαφέρει. Αυτό εντάσσεται μέσα στην χαμαιλεοντική της δράση και στα διπλά μηνύματα που στέλνει, για να καλύπτει κάθε πιθανή ερώτηση που θα την φέρει σε δυσκολία.

8. «Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν»

Εδώ πάλι επανερχόμαστε στο Πνεύμα που αναφέρθηκε νωρίτερα, ως αυτό που γονιμοποίησε την Μαρία την «παρθένα», για να ξαναγεννηθεί ο γιος του Ιεχωβά ως άνθρωπος, αφού όπως είπαμε είχε ήδη γεννηθεί προ «πάντων των αιώνων»,

αλλά ως φως!

Το Πνεύμα λοιπόν αυτό, είναι και αυτό κύριο (κύριος, όπως είδαμε, είναι και ο Χριστός)· το θέμα είναι ότι αυτό το κύριο Πνεύμα, δεν γονιμοποίησε μόνο την «παρθένα» (η δυνατότητα να γονιμοποιηθεί γυναίκα χωρίς γήινο ανδρικό σπέρμα και να γεννήσει υιό, διαφεύγει σήμερα της Επιστήμης, ή μάλλον για αυτήν είναι τελείως αδύνατον, αλλά αυτό προφανώς δεν έχει και νόημα σε κάποιον που πιστεύει παρά την λογική άρα και παρά την Επιστήμη, χριστιανό), αλλά γενικά το Πνεύμα έχει αυτή την ιδιότητα όπως λέει το κείμενο, να δίνει δηλαδή ζωή (εδώ οφείλεται και η δημιουργία της ψυχής κατά τους χριστιανούς· μια ψυχή με αρχή αλλά χωρίς τέλος) και μπορεί να σταλεί κάτω από τις οδηγίες μόνο του μπαμπά Ιεχωβά-φως, αλλά οφείλουμε όλοι να το προσκυνάμε και να το δοξάζουμε μαζί με την φωτεινή δυάδα πατέρα και γιου.

Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι μέχρις η Βιολογία να αποδείξει ότι μπορούν να γεννιούνται μωρά με εξωσωματική, από τις ενέργειες γιατρών ή επιστημόνων όταν και όποτε θέλουν ή αποφασίσουν, η Εκκλησία και οι χριστιανοί τόνιζαν ιδιαίτερα αυτή την μοναδική ζωοποιό δυνατότητα του Πνεύματος κατά θέληση μόνο του θεού τους για να γεννηθεί ο κάθε άνθρωπος (άλλη μια απόδειξη ότι η Επιστήμη καταργεί τον θεό, όπως τον έχουν ορίσει ή φαντάζονται διάφορες θρησκείες και σχέτες, ειδάλλως οι επιστήμονες με τις ενέργειές τους βιάζουν τον παντοδύναμο Θεό να δημιουργήσει εσπευσμένα μια νέα ψυχή κάθε φορά και να γεννηθεί).

Μάλιστα προσθέτει το κείμενο μας, ότι όταν μιλούσαν οι προφήτες, τελικά αυτό το Πνεύμα ήταν που ομιλούσε, δηλαδή ότι είπαν ήταν εκ φωτός, από τον Ιεχωβά. Τώρα ποια είναι η διαδικασία που μιλάει ένας προφήτης, ποιος ακούει, ποιος και πότε καταγράφει, ελέγχει και ταυτοποιεί το συμβάν με την υποτιθέμενη προφητεία είναι ένα μεγάλο ζήτημα. Το πιο σημαντικό πάντως είναι η ερμηνεία.

Το ξεκάθαρο χαρακτηριστικό στο πόσο επισφαλείς και υποκειμενικές είναι οι καλούμενες προφητείες, ας πούμε των καταγεγραμμένων ως προφητών του Ισραήλ στους οποίους και αναφέρεται αυτή η δράση του Πνεύματος, είναι ότι δύο μεγάλες θρησκείες ο Χριστιανισμός και ο Ιουδαϊσμός, συγγενείς ως το μεδούλι, βλέπουν με διαφορετικό μάτι τις προφητείες αυτές (των Εβραίων προφητών), ερμηνεύουν τα ίδια κείμενα με διαφορετικό τρόπο και ο κάθε ένας είναι απόλυτα σίγουρος για την αλήθεια της πίστης του και της δικής του ερμηνείας. Φυσικά όπως και τα πάντα σχεδόν στην Αγία Γραφή είναι θέμα ερμηνείας και όσες

ερμηνείες μπορεί να δοθούν σε κάθε χωρίο της, τόσες αιρέσεις χωράει και αυτή η απίθανη θρησκεία.

Το θέμα εδώ είναι λοιπόν η ολοκλήρωση της παρουσίασης της νέας θεότητας που ανέτειλε τον 4ο αιώνα. Αυτό που λένε ως Αγία Τριάδα. Ένας θεός (μονοθεϊσμός) σε συσκευασία τριών. Έτσι οι χριστιανοί γίνονται δέσμιοι μιας μεσοβέζικης κατάστασης μιας δηλαδή νόθας ιδέας πολυθεϊσμού που δεν είναι πολυθεϊσμός, αλλά ένας μονοθεϊσμός που χωράει τρεις, που είναι ανοικτός σε νέες ερμηνείες και γενικά μια φλου κατάσταση για την οποία μπορεί κάποιος να λέει πολλά ή και τίποτα ταυτόχρονα χωρίς να έχει και καμία απολύτως σημασία.

Πως γίνεται αυτό, μα απλά διατηρούν τον αμφιλεγόμενο Ιεχωβά των Εβραίων όσο και τον νέο μυθικό θεό Χριστό, γιο του προαναφερθέντος (κατά δήλωσή του), που είναι πιο υποτίθεται σύγχρονος και αναβαθμισμένος. Το τρίτο ουδέτερο πρόσωπο είναι ακριβώς αυτό που φαίνεται, ουδέτερο και ελεγχόμενο από τον Ιεχωβά (κάτι σαν θέληση του να πούμε;) και μπήκε στην ομάδα αποκλειστικά και μόνο για να μην υπάρξουν δισυγικά πρότυπα που θα συγκρινόντουσαν με άλλες αντίστοιχες θρησκείες δύο θεών της εποχής. Δεν έπρεπε η νέα θρησκεία τον 4ο αιώνα που ενσωματώνεται πια στην κρατική μηχανή των Ρωμαίων να μοιάζει με κάτι άλλο που ήδη υπήρχε από την μια και από την άλλη έπρεπε να καταλήγει οπωσδήποτε στην μονάδα.

Έτσι ο άσχετος με την εξουσία πρώτος Χριστιανισμός που ξεχωρίζει «τα του καίσαρος και τα του θεού», τώρα ενσωματωμένος στα του καίσαρος, δέχεται αρχικά την προστασία του ίδιου του καίσαρα (ο Κωνσταντίνος προίστατο στις οικουμενικές συνόδους που δημιούργησαν αυτό το κείμενο) προσπαθεί να επιβληθεί σταδιακά στην κρατική εξουσία της άλλοτε «πόρνης Βαβυλώνας» (δηλαδή της Ρώμης που τώρα θα γίνει Νέα) δίνοντας το ιδεολογικό στίγμα του φασιστικού τριαδικού μονοθεϊσμού (τρεις ξεχωριστές υποστάσεις ή πρόσωπα, μία όμως απόλυτα κοινή θέληση), σαν πρότυπο για την απόλυτη μοναρχία του αυτοκράτορα και του τι πρέπει να σκέπτονται και να κάνουν οι πιστοί, κάτι που πλέον όλοι θα υποχρεωθούν να υπηρετήσουν τόσο στα του Θεού όσο και στα του καίσαρα, μόλις η ανεξιθρησκία γίνει ένα νεκρό γράμμα δηλαδή μετά από ελάχιστα χρόνια.

Γράφει η χριστιανική ανάλυση:

Ως ορθόδοξοι χριστιανοί πιστεύουμε σε έναν Θεό που είναι Πνεύμα, δεν είναι

υλικός και γι' αυτό είναι αόρατος. Είναι προσωπικός ο Θεός και όχι αφηρημένη δύναμη. Δεν προσεγγίζεται επιστημονικά γιατί ξεπερνά την λογική έρευνα του ανθρώπου.

Ο Θεός είναι πνεύμα ή φως, όπως λέει το σύμβολο; Είναι φως ή αόρατος και πνεύμα που έχει αυτογονιμοποιηθεί με κάποιον τρόπο (πώς άραγε γίνεται αυτό;) άπαξ ώστε να υπάρχει μια σχέση πατέρα γιου σε ένα τέτοιο φως-πνεύμα. Τότε το φως, τί ρόλο έχει αφού τελικά ούτως ή άλλως το σύνολο είναι πνεύμα; Είναι προσωπικός και όχι αφηρημένη δύναμη, αυτό τι σχέση έχει με το ότι είναι φως η πνεύμα, μήπως τα τρία πρόσωπα αυτού του όντος που είναι πνεύμα –φως ή αόρατο λένε τίποτα παραπάνω ή λιγότερο από μια νοητική αρλούμπα στο να περιγραφεί κάτι που δεν είναι σαν παλαιός μονοθεϊσμός, ούτε φυσικά πολυθεϊσμός, αλλά κάτι το διαφορετικό από το συνηθισμένο της εποχής που πλασαρίστηκε; Φυσικά έρχεται το κερασάκι που λέει δεν προσεγγίζεται επιστημονικά γιατί ξεπερνά την λογική, άρα ό,τι μπαρούφες και να πούμε τι νόημα έχουν;

Η ιδεολογία που προβάλλει η Αγία Τριάδα, είναι και η αιτία που οι χριστιανοί στην πραγματικότητα μισούν τα ανθρώπινα δικαιώματα, γιατί το όραμα του Χριστιανισμού είναι αυτό του Μεσαίωνα, όλοι να είναι χριστιανοί, όλοι να έχουν με φασιστικό τρόπο την ίδια ιδεολογία όπως συμβολίζει το δόγμα της Αγίας Τριάδας, τρία διαφορετικά πρόσωπα, αλλά μία κοινή και μόνον θέληση. Αυτός είναι και ο λόγος που όταν οι χριστιανοί έχουν και την εξουσία όπως στο Βυζάντιο, έχουν κακή σχέση με την άλλη άποψη όπως ήδη έχουμε ερευνήσει, και για αυτό και καίγονται όλα τα συγγράμματα που θεωρούνται αιρετικά, ή σφαζόντουσαν οι αρχαιολάτρες ή οι αιρετικοί αφού η Εκκλησία έπειθε το κράτος ότι ήταν εχθροί του.

Φυσικά, το επιχείρημα ότι δεν προσεγγίζεται επιστημονικά ο Θεός, αν και εφόσον μιλάμε για τον χριστιανικό Ιεχωβά, είναι ξεκάθαρο λάθος, όπως ήδη είδαμε, για να μην πω συνειδητή απάτη. Οι ίδιοι οι χριστιανοί θεωρούν ότι αυτό το ον-πνεύμα-φως με τα τρία πρόσωπα, μετέχει της ιστορίας, έχει εκφράσει προτιμήσεις, θελήσεις, έχει κάνει θαυμαστά πράγματα και γενικά έχει αλλάξει και τον ρουθ της ιστορίας, έχει γράψει το ίδιο (με το χέρι του;) εντολές, έχει εμπνεύσει και απαγγείλει ιερά βιβλία και θέσεις που παρουσιάζονται θεόπνευστες, και φυσικά όπως πιστεύουν, το ένα πρόσωπο από τα τρία συνολικά που έχει το ον αυτό, ενανθρωπίστηκε πριν 2.000 έτη με κάποιον θολό τρόπο και εμφανίστηκε ως τέλειος άνθρωπος. Είχε επίσης ιδιαίτερη ιστορική υποτίθεται δράση που

ελέγχεται, αλλά άφησε και τις προτιμήσεις του πριν πεθάνει-αναστηθεί και αναληφθεί δηλαδή εξαφανιστεί στον ουρανό. Είπε και έκανε αρκετά που περιγράφονται σε αντίστοιχα ιερά βιβλία. Άρα φυσικά και έχουμε αρκετά στοιχεία να προσεγγίσουμε ηθικά, επιστημονικά και λογικά αν όντως υπάρχει αυτό το ον, αν όντως το ένα από τα τρία του πρόσωπα εμφανίστηκε στην Γη πέρα από την φαντασία συγκεκριμένων θεϊστών καθώς και η λογική των κρίσεων και απόψεων του όπως φυσικά με τον ίδιο τρόπο ελέγχονται και οι άλλοι θεοί που υπήρχαν και υπάρχουν ακόμα στο θεϊστικό φαντασιακό όλης της ανθρωπότητας.

Η ιστορική πάντως ανάλυση μέχρι στιγμής δεν έχει φέρει ξεκάθαρα στοιχεία που να αναφέρονται σε μη θρησκευτικά κείμενα. Κανένας μη χριστιανός της εποχής, δεν είδε ή κατέγραψε κάτι που να δείχνει ότι ο Ιησούς υπήρξε πραγματικά όπως μας τον περιγράφουν τα Ευαγγέλια, αλλά αντίθετα έχουν καταγραφεί πολλοί άλλοι ελάσσονες εκκολαπτόμενοι μεσσίες της εποχής που ο κάθε ένας τους κάτι διαφορετικό θυμίζει από τα αναγραφόμενα για τον Ιησού. Οι χιλιάδες, τέλος, αντιφάσεις που έχουν τα ιερά βιβλία ή και τα λάθη σε περιγραφές ιστορικά γεγονότα ή γεωγραφικά στοιχεία, δείχνουν στην εκ των υστέρων συγγραφή τους από μη αυτόπτες μάρτυρες που ακολουθούν έναν, κοινά για αυτούς αποδεκτό, μύθο.

9. «Εἰς μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»

Εἶναι μια πίστη-ευχή που απευθύνεται προφανώς στην προαναφερθείσα θεϊκή τριάδα να βοηθήσει στην διατήρηση της ενότητας της αποστολικῆς Εκκλησίας, δηλαδή αυτής που υποτίθεται ότι δημιούργησαν οι απόστολοι.

Εδώ φυσικά είναι και η απόδειξη ότι ο θεός στον οποίον απευθύνονται δεν υπάρχει, ή στην απίθανη περίπτωση που υπάρχει δεν ακούει, αφού αυτή η ευχή που προφανώς είναι σαν καραμέλα απευθυνόμενη από όλους, αφού υπάρχει στην πιο συχνά αναφερόμενη προσευχή των χριστιανών, δεν εισακούεται από τον θεό τους αυτό, αλλά το αντίθετο. Όλο και νέες διασπάσεις ή αιρέσεις βγαίνουν από αυτήν την Εκκλησία από την πρώτη στιγμή που δημιουργήθηκε, που πλέον είναι ένα μωσαϊκό διαφορετικῶν εκφάνσεων και κατανοήσεων της περίεργης αυτής θεϊκῆς οντότητας, όλες στηριγμένες σε ερμηνείες των ίδιων υποτίθεται μυθολογικῶν «θεϊκῶν» κειμένων. Φυσικά η κάθε σχέση, ή «ομολογία» όπως θέλουν να την λένε, θεωρεί μόνο την δική της Εκκλησία την σωστή την «μία», δείχνοντας στην ανθρωπότητα το γελοίο της προσπάθειας οικειοποίησης την μοναδικῆς αλήθειας από τόσες διαφορετικῆς θεωρήσεις που όλες κόπτονται ότι είναι απόλυτα σωστές (με θεολογικά επιχειρήματα φυσικά), αλλά τελικά και τόσο διαφορετικῆς

ταυτόχρονα, συχνά δε έχουν σφαχτεί στο παρελθόν ή και συνεχίζουν να σφάζονται ακριβώς λόγω της παράνοιας που μεταφέρουν. Η θρησκεία έχει κοστίσει εκατομμύρια νεκρών και οι θρησκείες που οφείλονται στον Ιεχωβά έχουν τεράστιο μερίδιο ευθύνης σε αυτές τις γενοκτονίες.

Για έναν λογικό φυσικά άνθρωπο, η διάσπαση αυτή, και λογική είναι και θετική, γιατί δεν μπορείς να θεωρείς μία σωστή ερμηνεία σε μυθολογικά κείμενα που γράφουν δοξασίες της Εποχής του Χαλκού, ούτε μία ερμηνεία σε κείμενα 2.000 ετών που έχουνε εγγενείς αντιφάσεις και ανακρίβειες. Στην εποχή της ρωμαϊκής κυριαρχίας αυτή που λέμε πλέον Βυζάντιο, επικράτησε μία άποψη από όλες και επιβλήθηκε διά των νόμων και των όπλων, αλλά αυτό με την διάσπαση της αυτοκρατορίας, δεν μπορούσε να συνεχίσει, για να μην πούμε ότι η ίδια η αυτοκρατορία διασπάστηκε εξαιτίας αυτών ακριβώς των θρησκευτικών ερίδων και των διαφορετικών κατανοήσεων των ίδιων κειμένων.

Το τελικό συμπέρασμα είναι, ότι από θολά κείμενα, θα βγαίνουν συνέχεια διαφορετικές ερμηνείες και κατανοήσεις, εκτός αν θέλουν να θεωρούν ότι με ένα φασιστικό τρόπο, οφείλουν όλοι να ερμηνεύουν το κάθε θολό κείμενο με μια μόνο συγκεκριμένη μέθοδο. Πλέον είναι ευθύνη των κοινωνιών να απομονώσουν τις εξωστρεφείς αυτές θρησκείες που ισχυρίζονται απόλυτη μοναδικότητα, να τις διαχωρίσουν από την κρατική λειτουργία, και να τις περιορίσουν στα του οίκου τους, ώστε να ελαχιστοποιήσουν τις αρνητικές επιπτώσεις στα μέλη τους από αυτές τις διαφοροποιήσεις που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε έχθρες, σε πολέμους σε ταραχές και αδικίες και δυσαρμονίες στις ίδιες τις λειτουργίες του κράτους.

10. «Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»

Η χριστιανική ανάλυση γράφει:

Τα μυστήρια δεν είναι μαγικές τελετές, ούτε είναι μόνο κοινωνικά γεγονότα, αλλά απαιτούν την ελεύθερη συνεργασία μας για να μας μεταμορφώσουν υλικοπνευματικά. Αφορούν δε σε όλη την κτιστή δημιουργία του Θεού και σε όλους τους ανθρώπους, γιατί ενοποιούν όλες τις διαιρέσεις του σύμπαντος (Χρυσόστομος) και οδηγούν από την πτώση και καταστροφή του κόσμου στη υγιή σχέση με τον Θεό και τον αγιασμό...

Εδώ είναι και η θαμμένη πλήρης πίστη των χριστιανών. Την αναφέρω ως θαμμένη γιατί δεν αναφέρεται, δεν πολυλέγεται, αλλά πάντα είναι παρούσα και ο

χριστιανός οφείλει να την λαμβάνει πάντα ως αληθή. Δεν την πολυπλασάρει πάντως, γιατί καταλαβαίνει ότι στην σύγχρονη εποχή δεν γίνεται πιστευτή. Είναι και η απάντηση στο 3ο άρθρο στο «Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» και επαναλαμβάνεται στο 4ο με το «Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν». Δηλαδή, τί είναι αυτό από το οποίο μας έσωσε ο Ιησούς με την θρυλούμενη σταύρωσή του.

Ένας μη αιρετικός ορθόδοξος χριστιανός, είτε το λέει είτε όχι, πιστεύει στην δημιουργία του κόσμου σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη και προφανώς σε αντίρρηση με την επιστημονική θεώρηση της Κοσμολογίας και της Εξέλιξης. Πιστεύει δηλαδή ότι ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Ιεχωβά αμέσως μόλις τελείωσε την κατασκευή των άλλων ζώων, του έδωσε δε σύντροφο που γέννησε από το πλευρό του, και τον ενημέρωσε ότι όλη η υπόλοιπη πλάση που φτιαχνόταν για 5 ολόκληρες μέρες (εδώ έχουν κάνει ήδη εκπτώσεις δεν είναι λένε μέρες αλλά το ερμηνεύουν με άγνωστη λογική, παρά το κείμενο, σαν «μεγάλες χρονικές περιόδους»), ήταν προορισμένη (η φύση), μόνο για αυτόν, τον πρώτο άνθρωπο τον Αδάμ (υπάρχει άραγε άλλη τόσο υπερφίαλη, εγωκεντρική, ή αντιοικολογική θρησκεία;). Μάλιστα μπορούσε να ζει σε αυτό τον ονειρικό χώρο τον «Παράδεισο», χωρίς φθορά στο σώμα (δηλαδή ο πρώτος άνθρωπος δεν θα πέθαινε ποτέ), φθάνει να υπάκουε στον Ιεχωβά κατασκευαστή του, και να μην έτρωγε από ένα συγκεκριμένο δένδρο (αυτό που θα του άνοιγε τα μάτια της Γνώσης) που ήταν στο κέντρο του υπέροχου αυτού κήπου (αυτό είναι που λένε πρόκληση στην Λογική).

Μόλις ο Αδάμ το έκανε αυτό, όχι μόνο έχασε την αθανασία και άρχισε ο πόνος, αλλά ολόκληρη η φύση μεταβλήθηκε (ναι, σωστά διαβάζετε) και από ονειρικό και άφθαρτο μέρος που ήταν πριν την Πτώση (όπως λέγεται αυτή) έγινε αυτό που βλέπουμε γύρω μας, δηλαδή ένα μεταπτωτικό περιβάλλον με κόπο και πόνο, για το οποίο ο ένοχος είναι ο ίδιος ο πρώτος άνθρωπος και τι άλλο; Το φίδι!!! Φυσικά δεν παύει να υπάρχει όλο το αχανές σύμπαν για τον άνθρωπομόνον. Η χριστιανική θεώρηση όσο και αν σε λογικούς φανεί παράλογη είναι ότι αν εξαφανιστεί ο άνθρωπος, αυτόματα θα εξαφανιστεί και η φύση όλη αφού μόνο για αυτόν δημιουργήθηκε υποτίθεται από τον Θεό. (Ναι, το υπερφίαλο της θρησκείας αυτής δεν είναι σχήμα λόγου).

Όλες οι λογικές που μπορεί να σκεφτεί κάποιος για το θέμα αυτό, κτυπούν σε τοίχο. Αυτή η καταστροφή του κόσμου, αυτό το απόλυτο κακό, προήλθε από μια απλή ανυπακοή ενός κατασκευάσματος, προικισμένου με την γνωστική ικανότητα,

για να την εξασκήσει. Τί ευθύνη είχε όταν υποτίθεται ότι αυτή την γνωστική ικανότητα του την είχε δώσει ο υποτίθεται παντοδύναμος και παντογνώστης κατασκευαστής του; Τί νόημα είχε η απαγόρευση να εξασκήσει τις δυνατότητες με τις οποίες είχε προικιστεί; Μα είχε από ότι φαίνεται, γιατί το ηθικό συμπέρασμα που θέλει να περάσει ο μύθος είναι να μην χρησιμοποιεί ο άνθρωπος την λογική του, αφού αυτή τον κατέστρεψε (ακόμα και αν του την έδωσε ο ίδιος ο θεός όπως λένε), να είναι δηλαδή ένας απλός υπάκουος δούλος· να αυτοευνουχισθεί νοητικά εθελοντικά.

Το εντυπωσιακό είναι ότι με την λογική του Ιεχωβά, όπως αποτυπώνεται στην Αγία Γραφή, αυτή η «τραγική» παρακοή και το φάγωμα του απαγορευμένου καρπού, δημιούργησε όχι μόνο ενοχή αλλά και κατάρρα σε όλο το ανθρώπινο γένος, ναι δηλαδή σε όλους μας, έτσι πιστεύουν οι χριστιανοί. Με το που γεννιόμαστε είμαστε εξ ορισμού καταραμένοι από αυτή την παρακοή του Αδάμ. Αυτή η περίφημη σωτηρία των ανθρώπων ή το «δι' ἡμᾶς» που αναφέρονται στο 3ο και 4ο άρθρο, εδώ υποτίθεται ότι απευθύνεται. Ήρθε λοιπόν νέος Αδάμ (ο Χριστός) για να μας σώσει από την κατάρρα του παλιού (Αδάμ). Για τον λόγο αυτό σταυρώθηκε λένε. Θα μου πείτε, επί της ουσίας άλλαξε κάτι; Όχι, λένε, απλά τώρα δίνεται η δυνατότητα σε κάποιον να σωθεί, φθάνει να πιστέψει στον Χριστό που παλιά δεν την είχε. (Ναι αγαπητοί μου, παλιά πριν τον Χριστό, όχι μόνο όλη η ανθρωπότητα ήταν καταδικασμένη, αλλά δεν είχε περιθώρια να σωθεί· όλοι αυτοί τα εκατομμύρια των ανθρώπων, καλών-κακών, θα πάνε στην Κόλαση εκτός ίσως των εξαιρέσεων που είδαμε στο 7ο άρθρο που και εδώ είναι ανοικτές από την διπρόσωπη Εκκλησία πάλι με προσωπικές ερμηνείες κάποιων ταγών της).

Η φύση συνεχίζει και είναι μεταπτωτική όπως ισχυρίζονται οι χριστιανοί, δηλαδή δεν έχει καμιά σχέση με την αρχικώς σχεδιασθείσα άφθαρτη και αιώνια εκείνη φύση που καταρρακώθηκε αμέσως μόλις ο Αδάμ δοκίμασε τον απαγορευμένο καρπό της Γνώσεως. Μόνο που τώρα αν κάποιος πιστέψει στον Χριστό μπορεί να σωθεί αλλά πρέπει και να βαπτιστεί.

Το βάπτισμα είναι το μυστήριο εκείνο που καθαρίζει αμέσως τον άνθρωπο από τις προηγούμενες αμαρτίες και φυσικά από το προπατορικό σαν να είναι πάλι αγνός. Βέβαια, επειδή δεν εμφανίζεται καμιά σπουδαία ορατή αλλαγή, όπως θα έπρεπε ίσως να συμβαίνει, λένε ότι αμέσως επιδρά το μεταπτωτικό περιβάλλον (αλλά απ' έξω, όχι από μέσα -έτσι λένε) και αμαρτάνει πάλι αμέσως, για τον λόγο αυτό και δεν υπάρχουν ορατές αλλαγές (και Γιάννης και Γιαννάκης).

Φυσικά στην χριστιανική ανάλυση λέγεται ότι απαιτείται η ελεύθερη συνεργασία του ανθρώπου για να δράσει το βάπτισμα πνευματικά. Επειδή προφανώς οι χριστιανοί καταλαβαίνουν ότι δεν θα είναι εύκολη αυτή από την μια, και από την άλλη γιατί να αφήσουμε τον κάθε ένα να αποφασίζει ελεύθερα, επιβλήθηκε ο φασιστικός νηπιοβαπτισμός από τον Ιουστινιανό, για να μην χρειάζεται να τίθεται τέτοιο δίλημμα και οι πελάτες να καταγράφονται στα κατάστιχα σίγουρα σαν δικοί τους και όχι των ανταγωνιστών.

Αυτή λοιπόν η πίστη στην κοσμολογία της Παλαιάς Διαθήκης, η πίστη στο «προπατορικό αμάρτημα», όπως λέγεται κομψά η κατάρρα που φόρτωσαν οι χριστιανοί ανερυθρίαστα στις πλάτες όλου του κόσμου, για να δικαιολογήσουν την τελείως παράλογη πίστη τους, η γέννηση του Χριστού ως θεού και ανθρώπου (ταυτόχρονα) από την Μαρία την «παρθένα», τα θαύματα και η διδασκαλία του, φυσικά η ατιμωτική θανάτωση και η ανάσταση έγιναν για να σώσουν την ανθρωπότητα(;) από το προπατορικό.

Ακόμα λοιπόν και αν ακούσετε κάποιον χριστιανό να λέει ότι το προπατορικό δεν έγινε αλλά είναι συμβολικό, τελικά θα παραδεχθεί ότι αν δεν είναι πραγματικό, τότε ο Χριστός δεν ήρθε για να μας σώσει από αυτό, άρα δεν διαφέρει από τον οποιοδήποτε ηθικολόγο, ή προφήτη της οποιασδήποτε θρησκείας. Η πίστη λοιπόν των ορθοδόξων τουλάχιστον στο προπατορικό, είναι υποχρεωτική όσο και αν αποφεύγουν να το τονίζουν.

Δέστε στην χριστιανική ανάλυση που σας παρέπεμψα, η λέξη «Αδάμ] δεν υπάρχει και το προπατορικό αναφέρεται δύο φορές και σε συνάρτηση με την Μαρία την μάνα του φερόμενου ως υιού του Ιεχωβά, θεωρείται δεδομένο, η λέξη πτώση μία φορά, αθώα χωρίς ανάλυση. Βλέπετε πόσο καλά θέλουν να εξωραίσουν όλο το παρελθόν στο οποίο στηρίζεται αυτή η φαύλη και αντιεπιστημονική θρησκεία;

11. «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν»

Άλλη μια αντιεπιστημονική θεώρηση στην οποία πιστεύουν οι χριστιανοί, αν θέλουν να λέγονται ορθόδοξοι. Για να δουλέψει ο ηθικός καταναγκασμός και έλεγχος υπάρχει η Κρίση που όπως είδαμε θα κάνει κάποτε ο γιος του Ιεχωβά όταν ξαναέρθει από τους «ουρανούς» στην γη.

Επειδή η εικόνα της τιμωρίας κάποιων ψυχών, δεν έχει την αμεσότητα που έχει όπως αισθάνεται ο άνθρωπος την τιμωρία εν ζωή, οι χριστιανοί πιστεύουν ότι πριν γίνει η κρίση θα αναστηθούν όλοι με τα σώματά τους όπως ακριβώς είναι σήμερα.

Αυτό δίνει μια πιο ζοφερή προοπτική για αυτόν που δεν θα είναι πειθήνιο όργανο της δοξασίας αυτής και δούλος των μεσολαβητών του Θεού, δηλαδή των παπάδων. Γιατί η παρουσία του σώματος, δίνει την αίσθηση του πόνου· δεν υπάρχει λοιπόν για τον χριστιανό η λογική ότι, άντε θα πεθάνω τουλάχιστον θα γλιτώσω από τους πόνους. Όχι κύριε, θα πας στην κατάψυξη ψυχών για λίγο και θα περιμένεις να αποφασίσει ο Ιεχωβάς να ξαναστείλει τον γιο του να σε κρίνει. Τότε όλοι θα αναστηθούν με τα σώματά τους και όσοι τιμωρηθούν θα νιώσουν στο πετσί τους τι έστι πόνος. Δεν υπάρχει ίσως πιο σαδιστική θρησκεία στον κόσμο. Πόνος στην παρούσα ζωή πόνος και στην επόμενη. Αν δεν είσαι πιστός δούλος, να υπομείνεις μόνο τον τρέχοντα πόνο, τότε κήκες, γιατί θα έχεις τον μελλοντικό και αιώνιο αβάστακτο πόνο.

12. «Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν»

Εδώ είναι η θεωρούμενη ολοκλήρωση του θεϊκού σχεδίου αλλά και το κερασάκι για το οποίο αγωνίζεται ο χριστιανός. Αν είναι καλός χριστιανός, ζει με το θέλημα του Χριστού και του Ιεχωβά, ακούει και πείθεται στους παπάδες που μεσολαβούν και ξέρουν ποια ακριβώς είναι η θέλησή τους· αν βαπτιστεί, ακολουθεί όλο το τυπικό της Εκκλησίας με νηστείες και προσευχές, γιατί, καλά καταλάβετε, ούτε το βάπτισμα είναι αρκετό, μολονότι αναγκαίο για να σωθεί κάποιος, πρέπει να μεταλαμβάνει για να ανανεώνει την ισχύ του βαπτίσματος, που σημαίνει να νηστεύει και να εξομολογείται. Να εξομολογείται στον Θεό φυσικά, αλλά επειδή από ότι φαίνεται αυτός δεν πολυακούει και οι βουλές του είναι άγνωστες για τον λαϊκό, υπάρχει ο παπάς που ξέρει ή δείχνει ότι ξέρει τις βουλές του και είναι αυτός πλέον ο υποδοχέας της εξομολόγησης. Εδώ βρίσκεται και ένα μεγάλο μέρος της ισχύος της εξουσίας της Εκκλησίας.

Ο πιστός φυσικά και θέλει να ζήσει αιώνια· χαζός είναι; Προσπαθεί λοιπόν να γίνει πιο πιστός όσο μπορεί, γιατί οι κανόνες της Εκκλησίας συχνά είναι αντίθετοι ακόμα και με την φύση του. Οφείλει αν είναι καλός χριστιανός, να παραμερίσει την φύση του είτε την ζωική είτε την νοητική. Οφείλει να αυτοευνουχισθεί αν θέλει το κερασάκι, και να δείξει με πράξεις την δουλικότητά του χρυσώνοντας την Εκκλησία, εδώ είναι και το τι δημιουργεί η θρησκεία αυτή: Λοβοτομημένους δούλους με ιδιοτέλεια.

Η τελευταία λέξη είναι επικύρωση και επιβεβαίωση όλων των ανωτέρω. Γενικά βλέπουμε τάσεις επανάληψης σε πράγματα που είναι και τα πιο απίστευτα, σαν να πρέπει να εμπεδωθούν στον χριστιανό με την παπαγαλία, αφού η κριτική σκέψη θα έθετε εμπόδια στην κατανόησή τους όπως πρέπει· δηλαδή άσκεπτη υιοθέτηση του

όσο παράλογο και να φαίνεται που δομούμενη από την παιδική ηλικία, θα τον κρατήσει στην δουλικότητα για πάντα.

Ο ιδανικός πιστός, είναι το ίδιο με τον ιδανικό υπήκοο του καθεστώτος, και για αυτό η Εκκλησία είναι πάντα προσκείμενη σε όλα τα καθεστώτα και ιδιαίτερα το μοναρχικά ή τα ανελεύθερα. Φυσικά υπάρχουν και κάποια καθεστώτα όπως τα κομμουνιστικά που αντικατέστησαν την Εκκλησία με άλλου είδους θεοκρατικό καθεστώς στηριγμένο σε συγκεκριμένα πολιτικά κόμματα και ηγέτες που την υποκαθιστούν πλήρως και είναι οι μόνες εξαιρέσεις, για τις οποίες οι χριστιανοί αισθάνονται βαθύτατη αποστροφή. (Με εξαίρεση την Ελλάδα. Σε αυτή την χώρα του παραλόγου, κατάφερε και έδεσε η έννοια του χριστιανού και του κομμουνιστή, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα).

Για τί άλλο δεν μιλάει το Σύμβολο;

Δεν μιλάει για το πάμπλουτο ιερατείο που είναι και το τελικό προκείμενο. Γιατί ως γνωστόν ο μόνος κερδισμένος από κάθε παιχνίδι είναι η μπάνκα, εδώ ο αυτόκλητος μεσολαβητής μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Η περιβόητη Εκκλησία που αναφέρεται, είναι ο αθώος προσδιορισμός ως το «σώμα του Χριστού» και όχι το ιερατείο. Φυσικά το ιερατείο είναι απαραίτητο για τις τελετουργίες που μπορεί να μην αναφέρονται αλλά αφού ο άνθρωπος από αρχαιοτάτων χρόνων τις είχε συνηθίσει πρέπει κάπως να μπουν και σε αυτή την πίστη. Δυστυχώς οι παπάδες δεν ασχολούνται μόνο με αυτό, αλλά θέλουν να βάζουν και τους κανόνες τους στην κοινωνία και θέλουν και να τους χρηματοδοτεί κιόλας.

Δεν μιλάει επίσης για την αγάπη, αυτό που υποτίθεται πρόβαλε ο γιος του Ιεχωβά στην επίγειά του δράση. Αφήνει να εννοηθεί ότι ο Χριστός ό,τι έκανε το έκανε για την ανθρωπότητα, αλλά δεν αναφέρεται πουθενά η αγάπη σαν στοιχείο σημαντικό που θα κινήσει τον πιστό στην πίστη του. Και είναι φυσικό, αν κάνεις κάτι με κίνητρο να πείσεις τους άλλους να γίνουν δούλοι σου, τότε το κίνητρο σίγουρα δεν είναι η αγάπη. Η αγάπη είναι μια ωραία θεωρητική ευχή που η ιστορία έδειξε οι ίδιοι οι χριστιανοί δεν την πολυθυμούνται όσο και αν την προβάλλουν στους άλλους, αλλά αυτό που έχει σημασία είναι η πράξη και η πράξη που προβάλλεται εδώ είναι το ιδιοτελές ατομικό συμφέρον εκάστου χριστιανού, που οφείλει να πάει στον Παράδεισο και να αποφύγει τα «καζάνια» της Κόλασης. Για να το επιτύχει αυτό πρέπει να είναι πειθήνιο όργανο του Θεού, και επειδή αυτός, όπως είδαμε, το πιθανότερο δεν υπάρχει, του ιερατείου και της κάθε εξουσίας με την οποία το ιερατείο αισθάνεται καλά.

Ας δούμε τέλος την ηθική προσωπικότητα που έχουν φορτώσει σε αυτόν τον πολύμορφο και περίεργο θεό τους οι χριστιανοί.

Ο Ιεχωβάς μοιάζει εξαιρετικά με έναν επιστήμονα που αναζητά την δημιουργία ενός νέου είδους. Για τον λόγο αυτό κατασκευάζει όντα, τους δίνει φυσικές και νοητικές δυνατότητες σε διάφορες αναλογίες, και παρακολουθεί την εξέλιξη της κοινωνίας που αυτά σταδιακά δημιουργούν. Τα ελάχιστα από αυτά τα πειραματόζωα που αποκτήσουν τις προϋποθέσεις που έχει θέσει σαν επίτευξη του πειράματος, θα τα αναβαθμίσει σε ένα καλύτερο κλουβί δίνοντας τους αθανασία· τα σκάρτα όμως τι τα κάνει; Ο χειρότερος ηθικά επιστήμονας σήμερα, τα πειραματόζωα που δεν θα ανταποκρινόντουσαν στα πειράματά του και του ήταν άχρηστα, ή θα τα σκότωνε ή θα τα εξαφάνιζε. Ο Ιεχωβάς όμως σύμφωνα με την απαράδεκτη αντίληψη των χριστιανών, θα φτιάξει φούρνους που το Άουσβιτς θα είναι κατασκήνωση μπροστά τους και θα καίει τα εκατομμύρια αποτυχόντα πειραματόζωα σαδιστικά και αιώνια.

Και το χειρότερο είναι ότι ενώ ως «παντογνώστης» υποτίθεται ότι γνωρίζει το πόσο ελάχιστα από αυτά θα ανταποκριθούν στις υψηλές του προσδοκίες, αυτός μέσω συγκεκριμένων φερέφωνων του, δίνει απειλές και διαταγές στα εκατομμύρια των δυνητικά χαμένων και τους αυξάνει το άγχος και τι ενοχές, πιέζοντας τα να γίνουν όλο και καλύτεροι δούλοι και να σφάζονται μεταξύ τους για το ποιος καταλαβαίνει τα μηνύματά του καλύτερα.

Το κείμενο αυτό που απευθύνεται λοιπόν στην μη σκέψη, δείχνει την πραγματική ουσία του Χριστιανισμού. Μια λογικά και ηθικά απαράδεκτη θρησκεία, που δημιουργεί παράλογες νοητικές και ηθικές στρεβλώσεις και δεισιδαιμονίες. Κάτι που άριστο θα ήταν για την ανθρωπότητα να εξαλειφθεί όπως και κάθε σχετική παράλογη θρησκεία, ή να μετασχηματιστεί άμεσα σε κάτι ηθικότερο και λογικότερο.

Η ελληνική κοινωνία οφείλει άμεσα να καταργήσει από το Ελληνικό Σύνταγμα το ότι παίρνει ισχύ από την φασιστική Αγία Τριάδα, και όπως όλα τα ευρωπαϊκά αντίστοιχα να ορίσει ότι οφείλει να παίρνει ισχύ από τον ελληνικό λαό και μόνον.

Το κράτος μας οφείλει να προχωρήσει τον διαχωρισμό Κράτους-Εκκλησίας. Να πάψει επιτέλους η χρηματοδότηση και όλες οι φορολογικές ή άλλες διευκολύνσεις προς την Εκκλησία, που οφείλει αν θέλει να λέγεται «θρησκεία της αγάπης» έστω και για τους τύπους, να αναλάβουν τα έξοδά της και τους μισθούς των παπάδων, ή τα χρυσά και τις λιμουζίνες των δεσποτάδων, οι πιστοί της και μόνον. Να

μετασχηματισθεί σε μια καθαρά ηθική διδασκαλία, να απευθύνεται μόνο στις πνευματικές αναζητήσεις των οπαδών της και να πάψει επιτέλους να εμπλέκεται συνέχεια με την παιδεία, την δικαιοσύνη, την κοινωνία και το κράτος άμεσα ή έμμεσα.

Αν ο Χριστιανισμός είναι βίωμα, όπως θέλουν να μας πουν, ας τον ζήσουν και ας τον βιώσουν οι χριστιανοί αναμεταξύ τους, χωρίς να εμπλέκονται οι δοξασίες τους στα πόδια μας και να είναι σίγουροι ότι κανείς δεν θα ξανασχοληθεί μαζί τους.

Φιλίστωρ

Διαβάστε επίσης: «Σοκ και δέος» (Αρσένιος Μέσκος) – Η σύγχρονη ορθόδοξη Θεολογία και η σχέση της με την σημερινή πραγματικότητα και την λογική.